

VII

Trên chuyến xe lửa về Sài Gòn hôm đó, vài người quen mặt thấy bụng của Bội thình lình lớn lên thì ngạc nhiên.

- Cô gái ấy coi vậy mà chóng có con gớm.
- Chồng đâu mà chữa?
- Thì anh thanh niên ăn mặc giống người Tàu thỉnh thoảng đi chung với cô chớ ai!
- Không phải đâu. Anh chàng có lẽ là nhân tình chớ không phải chồng.
- Dầu sao cô ấy cũng sắp có con rồi.

Bội sắp có con thật ư?

Nghe các chị bạn hàng to nhỏ với nhau, Bội chỉ che miệng cười. Không phải cười họ mà vì vui sướng về việc cải trang của mình.

Lần thứ nhứt Bội dùng cách này để làm công việc của Tiếp giao phó.

Trải qua hai phần đường rồi, bình yên vô sự Bội mừng thầm. Chắc chuyến này mình đi đến nơi về đến chốn.

Xe ngừng lại ở ga Thủ Đức. Nhiều hành khách xuống xe bỗng bị ngăn lại, một cuộc náo động diễn ra.

Bình sĩ Tây bao vây các toa mở cuộc tra xét.

Thoạt đầu Bội không lo vì Tiếp không đi trên chuyến xe này.

Nhưng, khi nhìn xuống cái bụng Bội ái ngại.

Trong chớp mắt Bội trấn tĩnh được ngay, cố thản nhiên trước cuộc náo động.

Thình lình một tốp đồng bước vào, Bội ngẩng lên mặt biến sắc.

Trâm dáo dác kiểm ai?

Hắn vụt đi ngay lại chỗ Bội. Bội cảm thấy có sự bất thường.

- Xin lỗi cô, có phải cô là Bội?

Bội gượng đáp:

- Phải...

Trâm hỏi gặng:

- Thành Tiếp ở đâu?
- Tôi không biết.
- Cô là nhân tình của nó lẽ nào cô không biết?

- ...

- Xin mời cô đi với tôi.

Bội gay gắt nói:

- Tôi làm gì mà ông bắt tôi?

Trâm cười gằn:

- Rồi cô sẽ biết. Mời cô đi ngay.

Một lính Tây bước lại, Trâm nói một tràng tiếng Pháp và chỉ Bội. Y hást hàm bảo:

- A lê đi.

Bội thấy khó thoát thân. Đây là bước đường cùng của mình. Từ nơi này mình sẽ bước thẳng vào lao tù, hết cả hy vọng.

Cái bụng chữa sẽ làm cho Bội hết chối.

Bội bị đưa về chỗ giam, Trâm khám phá nhiều giấy tờ quan hệ.

Trâm cười khoái trá:

- Tôi biết mà! Cô làm bộ chữa để qua mặt mọi người, nhưng đừng hòng. Chuyến này mà có thằng Tiếp tôi sẽ cho nó ăn đạn đồng.

Nói xong Trâm nhe răng cười.

Bội đã hiểu cái tâm địa của Trâm, không còn lạ gì khi Trâm bị bắt buộc trở nên độc ác.

Trâm hẳn học quáit hỏi Bội:

- Thằng Tiếp nó trốn ở đâu cô phải chỉ ra bằng không bắt buộc tôi sẽ...

Hai con mắt kẻ thắng thể lườm lườm nhìn người con gái sa cơ.

Chỉ chỗ để Trâm bắt Tiếp ư? Đòi nào Bội chịu.

Thấy có hỏi cũng vô ích, Trâm đành giao Bội cho hai hiến binh Tây. Họ tặng Bội một trận đòn tàn nhẫn và đưa vào nằm nhà thương.

Bội mê man suốt một buổi, lúc tỉnh lại thấy một người đàn ông đứng tuổi ở trước mặt, nhận ra là ông Nghị Tàn, thân phụ mình.

Ông Nghị Tàn nghiêm nghị nghiêng đầu xuống khẽ gọi:

- Bội.

Bội lẳng lặng không đáp, ông chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Giọng nói có vẻ gay gắt:

- Tao tưởng mày đã chết rồi, không dè mày còn sống đây, như vậy cho sáng con mắt mày. Giường êm nệm ấm, đời sống no đủ mày không hưởng lại nghe lời xúi giục của tụi côn đồ cho thân thể ra đến đời này, mày tỉnh ngộ chưa?

Ông Nghị Tàn đứng lại nhìn chằm chập như dò xét sự phản ứng trên gương mặt con gái.

Bội lạnh lùng thản nhiên khiến ông bực tức:

- Có lẽ mày trúng bùa mê thuốc lú gì của thằng Tiếp nên nó nói gì cũng nghe, bảo gì cũng làm, bảo chết mày cũng chết, không ai ngu dại như mày. Tiếc rằng mày là con tao, tao nhắm mắt làm ngơ chẳng đành.

Giây lâu ông tiếp:

- Bây giờ mày chịu về tao sẽ lãnh mày ra. Quan hai, quan ba Tây quen với tao không thiếu gì, nếu mày chịu ưng họ đời mày được sung sướng mà tao còn được tiếng thơm.

Câu nói của ông Nghị Tàn làm Bội bực mình không thể tả. Lý ra thì Bội im lặng, bởi thấy có nói cũng thừa. Nhưng khi nhớ lại cái lý luận của ông Nghị Tàn coi mình như vật có thể mua bán cầu sự hiển vinh thì Bội tức quá.

- Thừa ba, con có thân con lo...

Ông Nghị Tàn sa sầm nét mặt:

- Sao, mày chưa chịu hồi tâm à? Bất quá mày là đứa con gái trói gà không chặt. Thằng Tiếp là đứa thất phu, bì sao được Nguyễn An Ninh, Nguyễn Thái Học, vậy mà người chết trong ngục, kẻ lên máy chém. Gương trước còn đó sao không sớm tránh? Mày và thằng Tiếp có liều lĩnh cũng chỉ thiệt thân thôi chứ làm nên trò trống gì?

Đang đau đớn vì cơn hành hạ vừa qua... Bội nghe những lời phỉ báng vô ý thức, Bội vừa chua xót vừa tức giận đầy lòng. Giá ai mà thốt những lời ấy, Bội sẽ cho ngay một bài học đích đáng. Ngặt vì người nói là cha mình. Tình cha con làm Bội ghen lời.

Thấy nói chẳng công hiệu, ông Nghị Tàn trở lại dụ ngọt:

- Bội ơi! Năm nay con hơn hai mươi tuổi rồi. Ở tuổi này người ta đã có con bồng, còn con thì lông bông vô định, làm bạn với đồ vô lương để chuốc lấy cảnh tù tội như vậy, con há không thấy tủi hổ ư?

Ngừng một lát ông nói:

- Con hãy trở về với ba, ba sẽ làm cho con có đủ mọi điều sung sướng. Nếu con không muốn ở chung với ba, thì con có thể ở riêng. Các đây mấy tháng ba có cất một dãy phố lầu ở xóm Sáu Lèo, ba sẽ để riêng cho con một căn, có đủ đèn nước, tủ lạnh. Nếu con cần xe hơi để đi chơi ba sắm ngay... À con Nhung có đến hỏi thăm con, nó nhắc lại những lúc cùng con đi học...

Lời nói của ông Nghị Tàn vô tình gợi lại trong trí Bội cảnh êm đềm của tuổi ngây thơ. Lúc đó Bội sống một cách vô tư lự, chỉ biết có việc học cùng vui đùa với bạn. Lớn lên dần dần hiểu qua bản phận làm người nhờ thấm nhuần tư tưởng yêu đời.

Bây giờ Bội không hề bị cám dỗ trước những lời dụ ngọt.

Sự dỗi dành của ông Nghị Tàn làm Bội nhớ lại tấn bi kịch đũa sắt ở xóm Sáu Lèo dạo nọ. Bội thấy hổ thẹn khi về đó hưởng sự sung sướng. Cha mình thản nhiên được trước sự đau khổ của người khác, chứ mình không thản nhiên được.

Vì vậy lời dỗi dành, hứa hẹn của ông Nghị tan đi nhanh chóng tựa giọt sương dưới ánh mặt trời.

Ông Nghị Tàn nhắc lại:

- Con phải quyết định ở lại, hay ra khỏi chốn này. Bao nhiêu sự sung sướng đang chờ con ngoài kia.

Lòng Bội vẫn không lay chuyển. Nhưng ông Nghị Tàn càng tha thiết hơn, tình thương con làm ông muốn cứu Bội khỏi cảnh lao lung.

Lúc ấy trong lòng ông dậy lên một tình thương yêu sôi nổi, ông muốn làm tròn bổn phận của người cha.

Giá mà không có sự xung đột của lý trí thì việc giải quyết rất dễ dàng.

Bội cũng muốn làm bổn phận người con. Nếu cha mình không về hòa với thực dân dày xéo lên lòng yêu nước của người quốc gia chân chính.

Trong sự dằng co này ông Nghị Tàn sẽ bỏ cuộc! Không, ông thường tự hào không thua một ai trong thiên hạ thì có lý đâu chịu thua con gái mình?

Dùng đòn tình cảm không kết quả, ông xoay qua dùng quyền lực của thực dân đã ban cho ông.

Sau khi gặp mặt Bội ở bệnh viện ra về, thoát tiên ông có cảm tưởng không tốt. Ông nghiệm thấy Bội liễu lĩnh rước lấy sự cực khổ, cần phải cướp về voi gia đình.

Ông chợt nghĩ ra một cách rất công hiệu. Đợi cho Bội nguôi ngoai và chính ông cũng lánh mặt không đến bệnh viện thăm Bội như lần trước, để chờ Bội thiết bệnh phục rồi mới ra tay.

Độ một tuần sau, vào buổi chiều, Bội đang ngồi trên giường tay cầm quyển sách, thỉnh thoảng hai hiến binh sòng sọc bước vào trình giấy cho bác sĩ rồi mời Bội đi ngay, họ bảo là về sở hiến binh.

Bội theo họ không chút nghi ngờ. Chiếc xe chạy quanh co một hồi rồi thẳng vào nhà ông Nghị Tàn.

Hai hiến binh ra hiệu mời Bội bước xuống. Chị ngạc nhiên không hiểu họ muốn gì.

- Họ đem mình về nhà này là có ý gì? Sẽ có cuộc đối chất với ông Nghị Tàn chăng?

Bội lặng im bước vào theo họ như một cái máy.

Trái với dự tưởng của Bội không có cuộc đối chất nào cả. Ông Nghị Tàn dường như đi vắng. Họ đưa Bội vào phòng rồi khoá cửa lại.

Thế là Bội bị nhốt trong gian phòng của mình.

- Tại sao họ lại nhốt ở đây mà không ở khám như bao người khác? Họ toan tính gì?

Suốt buổi chiều hôm đó Bội hết đứng lại ngồi. Các cửa đều đóng chặt, bên ngoài dường như có người canh gác. Không trông rõ mặt mày mà chỉ nghe tiếng động.

Theo lỗ hổng trên tường những tia sáng yếu ớt rọi vào. Hồi lâu trời sụp tối.

Bội vận đèn, đèn bật sáng như thường. Bội lặng ngắm mọi vật quen thuộc trong phòng. Kia là chiếc giường ngủ, nọ là bàn giấy, học tủ, sách vở. Cả những đôi giày sau ngày ra đi Bội bỏ lại vẫn nằm yên tại chỗ cũ, thời gian đã phủ lên nhiều lớp bụi.

Mắt Bội thốt nhiên chạm phải bức ảnh lồng trong khuôn kiếng gắn trên tường. Bức ảnh của Bội hồi nhỏ.

Tự nhiên lòng xao xuyến. Bội thấy tiếc rẻ cuộc sống trống rỗng của thời kỳ ấy. Phải chi gặp Tiếp sớm vài năm thì bây giờ Bội sẽ được nhiều kinh nghiệm trong trường tranh đấu. Tự mình sẽ làm được nhiều sự ích lợi hơn hiện giờ.

Trong mọi hoạt động hiện tại, Bội chưa thỏa mãn hoàn toàn, chị thèm khát những hoạt động sôi nổi hơn, to lớn hơn.

Bỗng có tiếng cười khanh khách bên ngoài.

Bội nhận ra tiếng cười của ông Nghị Tàn.

Hình như ông đang tiếp chuyện một người Tây, có vẻ tương đắc lắm. Tiếng cười nói vang nhà.

Bội không còn hoài nghi gì nữa, cha mình đã đánh lừa đem mình về giam cầm trong phòng này. Đây là một cách làm lung lạc lòng mình. Thấy hăm dọa không xong, dự dõ chẳng kết quả. Ông dạy qua dùng cách giam lỏng, để thời gian làm mòn mỗi lòng Bội mà không nghĩ đến chuyện tranh đấu nữa.

Cánh cửa xích mở sau một tràng tiếng động ken ken của ổ khoá. Một người đàn ông bụng mâm cơm bước vào để trên bàn rồi lui ra không một tiếng nói.

Nhìn vào mâm cơm thấy đủ món ngon, có cả chuối và bánh để tráng miệng nữa, Bội không lấy làm lạ lắm. Từ lâu rồi Bội hiểu hể về đây là được ăn ngon, ngủ yên, sự sống thanh nhàn, song mộng tưởng thì không còn nữa.

Bội lắc đầu chán nản, ngồi lại ăn qua loa ba miếng rồi buông đũa ngồi nghĩ ngợi. Giờ này có lẽ Tiếp đang ngược xuôi trên đường gió bụi, chịu lẻ loi một mình. Tiếp sẽ không buồn vì thiếu người an ủi tinh thần mà lại buồn vì Bội bị giam cầm trong bàn tay kẻ thù của dân Việt.

Như vậy cũng đủ rồi. Bội sẽ có nghị lực chịu mọi thử thách trong hiện tại, miễn là Tiếp bền gan tranh đấu. Ở đây, Bội cũng sẽ bền chí đương đầu với mọi cám dỗ.

Trường hợp của Bội có thể bị lung lạc lắm. Một bên là tình cha con, một bên là ngục tù, việc thoát thân lại rất mong manh. Trước nhất Bội sẽ đương đầu với trận giặc tinh cảm do ông Nghị Tàn chủ động. Mấy lần trước Bội thoát được vì không bị ràng buộc tù tội, lần này khác hẳn. Nếu không chấp nhận những điều kiện của ông Nghị tức nhiên Bội bị giam lỏng trong phòng này. Thực dân cho ông cái quyền giam Bội. Ông chịu làm như vậy là do lòng ích kỷ, hay là vì tư lợi, chớ thật ra chưa chắc ông tha thiết đến chuyện đem mình về.

Đêm đó Bội thao thức như ngủ trong căn nhà lạ. Từ lúc đèn cháy đến nửa đêm trong nhà lặng trang tỏ rằng ông Nghị Tàn không có ở nhà. Ông đi đâu? Chẳng có gì lạ, dự yến tiệc chè chén linh đình hay cờ bạc ở Kim Chung, Đại Thế Giới?

Tuy không theo sát ông nhưng Bội cảm giác được hết những cuộc hành lạc ở cái xã hội đầy sa đoạ.

Bội nghiệm thấy ở cuộc đời này những kẻ chịu hy sinh sự sung sướng của mình thật hiếm lắm. Và lại người ta chỉ biết hiện tại mà không nghĩ đến tương lai.

Xưa nay ông Nghị Tàn quen ăn sung mặc sướng và chịu cho người ta sai bảo rồi, ông không thể nào làm khác hơn nữa. Có họa chẳng là ở kiếp khác.

Trong lòng Bội không còn chút hy vọng nào ở người cha. Một con người trót bị rèn đúc thành một cái máy.

Buồn bã Bội nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ. Bên ngoài trời đổ mưa lâm râm. Giọt mưa thi nhau rớt xuống máng xối kêu lanh canh. Xa xa, tiếng còi xe lửa chói vọng lên không gian nghe buồn não ruột.

Bội nhớ lại những chuyến xe lửa ngược xuôi trên đường Sài Gòn – Biên Hòa trong những hôm mình và Tiếp làm nhiệm vụ.

Tiếp thường nói: “Hồi trước Nguyễn Thái Học và Cô Giang cũng thường ngược xuôi trên chuyến xe lửa Hà Nội – Hải Phòng. Họ đi xa hơn mình, nhưng mình giống họ ở chỗ cùng đi trên một chuyến xe.

Bội để ý thấy Tiếp thường nhắc đến hai tên nhà cách mạng đã quá vắng. Giữa Tiếp và họ có sự liên quan chăng? Tiếp chỉ cho biết kính yêu tám gương tranh đấu và tinh thần bất khuất của họ.

Mưa thêm nặng hạt, lòng Bội êm ấm trở lại khi liên tưởng đến một thanh niên đang theo gương tranh đấu của các nhà ái quốc đã quá cố.

Sáng hôm sau, lúc Bội còn ngái ngủ trong phòng, ngoài này tiếng nói của ông Nghị Tàn vang vang lên. Ông hò hét mấy người ở trong nhà.

Tiếng khua bàn, khua ghế làm cho Bội giật mình thức dậy. Bữa nay có tiệc tùng gì đây?

Khi ông Nghị Tàn đi được một lát thì có nhiều người tới. Tiếng khua bàn khua ghế lớn hơn, về phía nhà bếp có tiếng cười nói huyền ảo.

Bội chăm chú lắng nghe, chỉ trong một giây thì biết ông Nghị Tàn vừa được chánh phủ bảo hộ ân tứ Bắc Đẩu bội tinh, nên mở tiệc ăn mừng.

Bội đấm cửa dùng dùng bảo mở để ra ngoài tiểu tiện.

Người gác cửa bảo rằng không được phép mở trừ khi nào có lệnh của ông Nghị Tàn.

Bội bực lắm, đến sự tiểu tiện mà không được tự do, người ta muốn biến chị thành con vật trong bóng tối.

Thật thế, xung quanh các cửa đều khoá chặt, từng tia sáng yếu ớt rọi qua lỗ nhỏ trên tường vẽ thành đường sáng quái đản, nếu không có giường nệm, bàn ghế tranh ảnh thì nó là một nhà tù thật sự.

Bội có một ý nghĩ mỉa mai:

- Giam hãm mình trong gian phòng này cha mình có ích lợi gì?

À, phải rồi cha mình không muốn mình tranh đấu, về hòa với thực dân bóp chết tranh đấu của mọi người. Thời thế biến đổi con người trở thành ích kỷ, gian ác.

Đến trưa ông Nghị Tàn về. Lần này ông đưa về một người thoát nghe tiếng nói Bội đoán là Trâm.

Dòm qua lỗ khoá, quả nhiên thấy ông Nghị Tàn dắt Trâm vào phòng. Hai người thì thầm với nhau chuyện gì lâu lắm. Đến chừng ra, Trâm vội vã đi liền.

Buổi trưa và buổi chiều hôm đó, ông Nghị Tàn tuyệt nhiên không đá động gì tới Bội.

Buổi tối trong nhà nhộn lên tiếng cười nói của quan khách đến chúc mừng ông được thưởng Bắc Đẩu bội tinh.

Tiếng người đọc đít cua¹⁵ tán tụng công đức của ông vừa dứt kể tiếng vỗ tay rộ lên ầm ĩ.

Ông Nghị Tàn to tiếng hơn hết, ông thốt ra cả tràng tiếng Tây. Bên quan khách hẳn có nhiều người Tây đến dự, nên Bội nghe tiếng của họ nói, cười hoặc chúc tụng tình hữu nghị Pháp Việt và khen tặng ông Nghị Tàn không ngớt miệng.

Tiếng ồn ào đến khuya mới dứt. Tiệc tan, ông Nghị say khướt, người nhà đỡ ông vào giường.

Đêm đó cũng như đêm trước, Bội trần trọc, trở mình bên này xây bên kia nhắm mắt lại dỗ giấc ngủ mà vẫn không sao ngủ yên.

Tuy vậy, sự mệt mỏi làm cho Bội thiếp đi một giấc lúc trời gần sáng.

Hơn tám giờ Bội mới thức dậy, rửa mặt chải đầu. Cửa mở, một người đàn ông bụng đồ điếm tâm vào để trên bàn và nói:

- Thưa cô, cô dùng điếm tâm ngay đi vì ông lớn cần gặp cô có chút chuyện cần.

Người ấy lui ra rồi, Bội phân vân tự hỏi:

- Chuyện cần? Lại là chuyện đoạn tuyệt với Tiếp chứ gì?

Bội tưởng tượng cuộc gặp gỡ giữa cha mình và mình chốc nữa đây không ngoài chuyện của Tiếp.

Thế thì chẳng có gì phải bàn nữa cả, lòng Bội quyết định rồi, không có chi làm lay chuyển nổi.

Nhìn vào mâm đồ điếm tâm Bội thấy bữa nay mình được hậu đãi hơn hôm qua. Một ổ bánh mì sắn quích, một đĩa đầy xúc xích dầm bông, một hộp phó mách chưa bóc và một cốc cà phê sữa khói lên ngui ngút. Bữa trước chỉ có một miếng bánh mì thịt nguội.

Bội mỉm cười tự nhủ:

- Phải chăng vì chuyện cần mà ta được ăn ngon?

Bội ăn qua loa lấy lệ rồi ngồi chờ.

Người đàn ông hồi nãy trở vào khế hỏi:

- Thưa cô đã dùng điếm tâm?

Bội gật đầu:

- Phải, anh dọn đi.

- Thưa cô, bây giờ ông lớn có thể nói chuyện

- Ừ.

¹⁵ Diễn văn.

Người ấy bưng mâm đồ điểm tâm đi ra một lát thì có tiếng giày tiến đến bên cửa. Cửa mở, ông Nghị Tàn chững chạc bước vào.

Ông làm ra vẻ tươi cười hỏi Bội:

- Con ăn ngon ngủ yên chớ?

Bội đáp một tiếng cộc lốc:

- Dạ.

Ông cười lớn và nói:

- Ba cho con hay một tin mừng, chánh phủ bảo hộ vừa ân tứ cho ba Bắc Đẩu bội tinh. Đó là sự hiển vinh của nhà mình, con có hài lòng không?

Bội không đáp.

Ông Nghị Tàn đi ngay vào câu chuyện:

- Có chuyện cần kíp ba muốn bàn với con. Chuyện này đáng lẽ một mình ba quyết định cũng xong, nhưng ba muốn hỏi qua ý con trước đã. Vậy con nên trả lời ngay với ba.

Bội thong thả nói:

- Thừa ba cứ nói, nếu là chuyện phải con sẽ sẵn lòng nghe theo lời dạy bảo.

Bội rất không muốn làm tổn thương đến tình phụ tử, dầu từ lâu có sự bất đồng ý kiến.

Ông Nghị Tàn thấy Bội có vẻ ôn hòa, khép nép làm tưởng mất tinh thần chiến đấu rồi, ông hăng hái nói:

- Bội à, trước hết con nên mừng cho ba được rở ràng danh phận, sau ba mừng cho con gặp được nhiều may mắn để hưởng hạnh phúc sau này.

Ông nói tiếp:

- Ngày nay con trưởng thành rồi, là gái tất nhiên ba phải lo bề gia thất cho con. Ba đã chịu nhiều khó khăn cực nhọc mới đem con được về đây, có đủ trí khôn chắc con thừa biết rồi. Như vậy bỗng phận làm cha ba đã xử tròn, ba chỉ ngại con không nghe lời ba, không công nhận lễ phải của ba đó thôi.

Ông ngồi xuống dò xem phản ứng trên gương mặt Bội, rồi mới trút hết toan tính thâm kín nơi lòng:

- Như ba đã nói, con khôn lớn rồi phải có gia thất, vậy nên ba đang tính tới chuyện hôn nhân của con. Sẵn đây ba nói để con biết Đại tá Lanessan, người có công nhiều với chánh phủ bảo hộ, hiện cai quản đội Hiến binh Sài Gòn - Chợ Lớn tỏ ý muốn cầu hôn với ba...

Ngừng một lát ông nói:

- Ba thấy chỗ này rất xứng đáng, Đại tá Lanessan cũng là người lỗi lạc, nếu con ưng ông ta đời con sẽ sung sướng mà ba cũng được chút thơm lây. Ba thì bằng lòng lắm còn ý con chưa biết thế nào, song ba tin chắc rằng con sẽ đồng ý với ba.

Nghe ông Nghị Tàn nói xong, Bội thất vọng vô cùng.

Sẵn có ý niệm không tốt về thực dân, đời nào Bội ưng thuận một cuộc tình duyên trái nghịch như vậy?

Ông Nghị Tàn có ý định gả Bội cho Đại tá Lanessan không ngoài mục đích dâng công, dựa thanh thế mưu cuộc vinh thân.

Bội thất vọng và phật lòng song cố giữ vẻ trầm tĩnh, thản nhiên:

- Thừa ba, chuyện hôn nhân rất hệ trọng ba nên để thong thả cho con nghĩ cái đã.

Ông Nghị Tàn làm bộ mừng rỡ:

- Được, con suy nghĩ đi rồi mai một trả lời cho ba rõ, người ta muốn cưới gấp, nếu con ưng thuận thì người ta làm đám cưới ngay. Luôn tiện ba báo con hay một tin mừng là Đại tá Lanessan và Ủy viên Champagne định cử ba làm Đô trưởng thành phố Sài Gòn - Chợ Lớn. Nếu chuyện này mà thành tựu thì danh giá cho nhà mình vô cùng.

Ông phát cười to:

- Nếu ba không khôn ngoan thì biết đến bao giờ được quyền cao chức trọng? Ở đời chỉ có kẻ ngu dại mới bo bo an phận thủ thường.

Nói rồi, ông căn dặn Bội hãy suy nghĩ cho chóng để trả lời, đoạn ông đi ra.

Hôm đó các cửa sổ xung quanh phòng Bội đều được mở, thoáng khí tràn vào.

Đứng trong cửa sổ nhìn ra, Bội thấy vườn hoa ngăn cách với ngoài đường bằng bức tường ngày. Tự nhiên lòng Bội nao nao trước thử thách mới.